


Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

BS

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14. 1. 2016
podpis:




V Praze 14. ledna 2016
Č. j.: MV-100796-7/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.
prac. č.: 0722 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nar. Jerevan - Arménie. státní občanka Ruské federace, trvale bytem (), (dále jen „žadatelka“), právně zastoupena ou, advokátkou, se sídlem I. a spol., advokátní kancelář, I. 1, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 27. 5. 2015, č. j.: VS-8244/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatelka podala dne 6. 8. 2014 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 7 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra došla předmětná žádost dne 4. 9. 2014. Je vdaná za státního občana Ruské federace, který o udělení státního občanství České republiky nežádá. Má syna, který státní občanství České republiky nabyl prohlášením podle § 35 ve spojení s § 73 zákona o státním občanství České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 23. 3. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 30 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v odůvodnění usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň informována o tom, že dne 6. 8. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisů, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Vypraveno dne:

21-01-2016 dr. Machytkova

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 22. 4. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka se na území České republiky zdržuje od roku 2000. Vzhledem k tomu, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 2. 5 2006, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky fakticky zdržovala po celou dobu od povolení trvalého pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 26. 2. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelka prokázala trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejího pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením osvědčení vydaného dne 30. 6. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatelka prokázala splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Žadatelka neporušila povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášena k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatelka splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Dále žadatelka splňuje podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též jen „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo právní zástupkyní žadatelky doručeno dne 28. 5. 2015, podala žadatelka jejím prostřednictvím dne 12. 6. 2015 včasný rozklad.

V rozkladu žadatelka nejprve shrnuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že byla prokázána její integrace a že splňuje podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství České republiky.

Dále žadatelka uvádí, že ze spisového materiálu vedeného správním orgánem není patrné, na základě čeho nebylo její žádosti vyhověno. Spisový materiál obsahuje veškeré podklady svědčící ve prospěch žadatelky. Spisový materiál neobsahuje žádný doklad o tom, že bylo vyžádáno stanovisko Policie České republiky a zpravodajských služeb, jaké otázky správní orgán formuloval, jaké odpovědi mu byly doručeny. Za největší pochybení a porušení jejího práva na spravedlivý proces považuje žadatelka to, že spisový materiál neobsahuje ani žádný dokument o tom, jaký závěr správní orgán na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb učinil. Na dotaz právní zástupkyně v rámci nahlížení do spisu jí bylo sděleno, že žádná neveřejná či vyloučená část spisu neexistuje.

V části I. odůvodnění rozkladu proti výroku napadeného rozhodnutí žadatelka popisuje svůj blízký vztah k České republice a podotýká, že nikdy neměla žádný konflikt se zákonem a dle svého nejlepšího vědomí a svědomí se nestýká s osobami, které by bylo možno označit za osoby ohrožující bezpečnost státu, alespoň si této skutečnosti není vědoma. Považuje tuto informaci za překvapivou, přičemž by s ohledem na význam této informace měla mít možnost se závěry správního orgánu řádně seznámit.

V části II. rozkladu žadatelka namítá, že zamítnutím její žádost bez možnosti pochopení a zjištění, na základě jakých konkrétních skutečností správní orgán své rozhodnutí založil, došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Žádá proto, aby ministr vnitra konkrétní a podložené důvody zamítnutí žádosti pečlivě přezkoumal, tím spíše, že by mohlo dojít k porušení jejího ústavního práva, neboť podle § 26 zákona o státním občanství České republiky je vyloučen soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 tohoto zákona. V této souvislosti cituje nález Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 11/04, jímž bylo zrušeno ustanovení § 77 odst. 6 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností, dle kterého byl vyloučen soudní přezkum v bezpečnostních věcech.

Žadatelka se domnívá, že je třeba ve správním řízení zohlednit existenci konkurence dvou legitimních, avšak navzájem protichůdných zájmů, a to zájmu na zajištění spravedlivého procesu a zájmu na utajení informací. Domnívá se, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není dostatečné pro vydání zamítavého výroku, neboť de facto neobsahuje žádné – dostatečně – určité úvahy, kterými se správní orgán při hodnocení utajovaných informací, které mu byly údajně poskytnuty, řídil. Dle jejího názoru je z tohoto důvodu nutné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žadatelka poukazuje na skutečnost, že ne všechny informace, kterými zpravodajské služby disponují, jsou utajovanými skutečnostmi dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). Nejde-li o utajované informace, není důvod, aby zamítavé rozhodnutí nebylo standardním důvodem odůvodněno. V takovém případě by alespoň pro žadatelku pochopitelné, že existuje reálný důvod, pro který byla její žádost zamítnuta. Žadatelka je hluboce přesvědčena, že není osobou ohrožující bezpečnost českého státu a skutečnost, že byla takto označena, je pro ni hluboce nepochopitelná a absurdní, vytváří na ni značný psychický tlak. Takové „obvinění“ považuje za velmi vážné a je odhodlána domáhat se zjištění těchto nepravdivých informací.

Zmiňuje též čl. 11 Evropské úmluvy o státním občanství, který obecně uvádí povinnost, aby rozhodnutí spojené s nabýváním státního občanství obsahovalo písemné odůvodnění s tím, že vysvětlující zpráva k této úmluvě dále rozvádí, že všechna rozhodnutí týkající se občanství musí obsahovat písemné odůvodnění, to jako minimum musí být právně i fakticky odůvodněny. Vysvětlující zpráva sice stanoví, že rozhodnutí zahrnující národní bezpečnost by měla obsahovat pouze minimální množství informací, tato skutečnost však neznámá, že by neměla obsahovat informace žádné. Žadatelka má právo vědět, z jakého důvodu je jeho žádost zamítnuta. Správní orgán však pouze konstatoval existenci bezpečnostního rizika, aniž by jakkoli předestřel, jaké skutečnosti odůvodňují to, aby byla žadatelka z hlediska bezpečnostních rizik shledána nevhodnou, neboli ohrožující bezpečnost státu.

Ve spojitosti s § 36 odst. 3 správního řádu žadatelka rovněž uvádí, že pokud byla žádost zamítnuta jen na základě stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, tak ta, ačkoliv nejsou součástí spisu, jsou bezpochyby podklady rozhodnutí (ustanovení § 50 správního řádu výslovně neuvádí, že podklady pro vydání rozhodnutí musí být součástí spisu, jelikož podkladem mohou být např. i obecně známé skutečnosti). Žadatelka se domnívá, že došlo k porušení § 4 odst. 4 správního řádu, neboť žadatelce nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke stanoviskům, jejichž existence jí navíc nebyla ani známa. Je toho názoru, že správní orgán porušil zásadu legality obsaženou v § 2 odst. 1 správního řádu, tedy nepostupoval v souladu se zákonem, když porušil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Opětovně zdůrazňuje, že má k České republice velice blízký vztah, má v České republice vytvořeno pracovní i rodinné zázemí, ovládá český jazyk.

Vzhledem k tomu, že z textu napadeného rozhodnutí ani ze spisového materiálu není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko žadatelka pro Českou republiku představuje, má žadatelka za to, že rozhodnutí je pro svoji neurčitost nepřezkoumatelné a nezákonné.

S ohledem na výše uvedené žadatelka v části III. rozkladu navrhuje, aby ministr vnitra po pečlivém zvážení všech předestřených skutečností a podle svého uvážení rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil a vrátil věc k novému rozhodnutí popř., aby rozhodnutí Ministerstva vnitra změnil, pokud by se rozhodl plně vyhovět.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V posuzovaném případě považuje ministr vnitra předně objasnit následující aspekty předmětné právní úpravy.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatelky je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadatelce.

Žadatelka ve svém rozkladu namítá, že jí uvedená stanoviska nejsou známa, a neměla možnost se k jejich obsahu vyjádřit. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

V tomto kontextu je nutno též upozornit na skutečnost, že aby se určitá informace mohla stát utajovanou informací ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., musí splňovat tímto zákonem přesně stanovená kritéria. Nikoli každá informace o problematickém či potenciálně problematickém chování určité osoby je tak způsobilá stát se utajovanou informací podle zákona č. 412/2005 Sb. Utajovanými informacemi, které mají za následek omezení žadatelova práva na spravedlivý proces, se tak stávají pouze striktně vymezené informace, jejichž vyžazení by mohlo narušit účel sledovaný zákonem č. 412/2005 Sb.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských orgánů, jež obsahují utajované

skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí její žádosti.

Z tohoto hlediska lze v souvislosti s Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, na kterou odkazuje žadatelka, v níž se v komentáři ke čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“), považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že zásadní námitky žadatelky, dle nichž neměla možnost seznámit se s uvedenými stanovisky, a z napadeného rozhodnutí ani ze spisového materiálu není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko pro Českou republiku rozhodnutí žadatelka představuje, a toto rozhodnutí je pro svoji neurčitost nepřezkoumatelné a nezákonné, postrádají právní oporu. Nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při zneprístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

K uvedené námitce žadatelky považuje ministr vnitra dále za důležité zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité zdůraznit, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V rámci shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelčinu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, rodinnou a pracovní integraci, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatelku skutečnost, že jí nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatelce její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatelky přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadatelce.

Ve spojitosti s uplatněnými rozkladovými námitkami nelze než v tomto kontextu konstatovat, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí bylo, tak jako v každém obdobném případě, znovu vyhodnoceno negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby, a to bez ohledu na skutečnost, zda žadatelka o takové přezkoumání požádá či nikoli. Dle názoru ministra vnitra se Ministerstvo vnitra

v předmětném řízení řídilo zásadou legality, vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, a to i ve vazbě na § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 správního řádu. Je třeba respektovat, že postup Ministerstva vnitra byl v tomto případě odůvodněn shora uvedenými omezeními danými zákonem o státním občanství České republiky.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Milan Chovanec
ministr vnitra

